

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

BARCELONA, 25 DE FEBRER DE 1910

NÚM. 1626 ————— ANY XXXII

PERIODIC HUMORISTIC ILUSTRAT

10 centims ————— Atrassats: 20

L'ÚLTIM FIGURI

*La moda d'avui en dia
es l'aeroplanomania.*

Crisis

Es una desolació llegir la nostra premsa. Tota ella parla de crisis de l'esperit y de crisis econòmiques, que encara és pitjor, per allò que diuen els castellans de que *tripas llevan corazón*. Fàbriques tancades, tallers sense vida, botigues que no vénen, teatres buids, solars que no's decideixen a ésser cases, miseria per tot arreu y un ensopiment mercantil tant fort, que fins els aucellaires de les Rambles s'han ressentit.

—Com està això dels aucells?—Els varem preguntar.

—Malament, senyor, molt malament. La gent se deu estimar més un colom que un canari y un gramofon que un rosinyol.

—No ha vingut cap redactor de *La Veu* a demanarli una interviu?

—Per aquí ja no s'acosta ningú, ni a demanar això que diu vostè, ni aucells, ni gabies, ni ous.

—També està malament això últim?

—Pitjor que tot. Abans hi havia una venda extraordinària d'ous. Aquí's venien ous de totes menes, d'aucells nostres y d'animals del Parc; però ara, si no volen aucells, com poden demanar ous estranys, que cal tractarlos bé? Creguim, la gent ja no vol aucells més que pera fregirlos.

Junt ab els aucellaires se planyien els gitanos, de que, si no hi havia qui comprés aucells, tampoc ningú comprava gossos. Catalunya no s'estima als seus animals; Catalunya no se'n preocupa de la fauna honrada y la fauna musical, que deuen ésser l'orgull d'un poble que s'estimi. Mireu els elefants de l'Índia, y les aurenets del Japó, y els coloms de Venècia, y els óssos d'Hongria, com són la gloria del seu poble. Si coneixem l'Hongria es per l'ós que balla; de l'Índia no sabem més que té molts elefants, perquè hi surten en els cinematografs; de les aurenets del Japó tothom sab històries y ha vist dibuixos, y dels coloms de Venècia tothom n'està tant enterat com de les oques de la catedral, les úniques oques que no pateixen per la crisis dels aucells, perquè són de l'Església.

Els pobres gitanos ploraven la crisis de l'industria dels gossos. Ells els refinan, els embelleixen a cops d'estisores, milloren les rasses ab sabis encreuaments, recullen als gossos vagabons y els tornen gossos senyors, y després de tant art y tant de bon cor, ningú els hi merca rès, tolerant que uns dels industrials més vells y populars de Catalunya es morin de fam, portant la seva industria darrera, també famolenca y aprimada, lo qual es deshonorós, y el Municipi, pera bé de Barcelona, hi tindria de posar remei, perquè si una fàbrica marxa malament ningú la veu per dintre, però els pobres gossos com que són gènere de carreró, no tenen més remei que exhibir les seves flaqueses, lo qual constitueix una vergonya nacional, perquè ells seran tot lo gossos que's vulgui, però són un tros de Catalunya, són els gossos de la patria.

Y cap redactor de *La Veu* ha anat a trobar ni als gitanos, ni als gossos. Bé es veritat que parlant ab en Sedó o ab en Muntadas ja's creuen saber tot lo de la crisis econòmica.

No han caigut en que el millor barometre economic son la *cocotte* y el frare. Ja poden dir al Foment que tot va malament, ja pot escriure en Pere Corominas que Catalunya està malalta d'esperit y de butxaca, que 'ns podem ben riure d'aquestes malestrugues profecies, si tenim abundancia de *cocottes* y frares que van cap al diner ab la mateixa santa insistencia que a la mel les abelles. Y de frares, se'n veuen! ¡Y de *cocottes*, ne tenim!

Ens deia una veterana trota-convents d'amor, que mai la dòna de món havia estat tant regalada a Barcelona. Pera ella'ls models de barrets, y les bones modistes, y els carrers de l'Ensanxe, y els luxosos carruatges. La *cocotte*, actualment, es lo unic presentable de Barcelona. Es la sabiesa de la decoració y del moviment gentil y ample. El pecat se veu que refina, y, es clar, com elles pequen y roden molt, se poleixen com les pedres de riu, que, després de les de molí, són les que més roden. Be s'ha pujat el preu de l'amor—ens deia la Celestina—y no obstant, no hi ha crisis. L'Alfonsa té uns quans mils en làmines municipals, la Pageda es rica, la Fabreguetas també, la Brígida té lo seu, de la Cinta no'n parlem, y si la Carme Domingo, la que es digna d'ésser la nostra Otero, així com la Requena es la nostra Merode, no'n té gaires, de diners, es perquè quant més ne fa, més ne gasta. No n'hi ha de crisis; al menys, nosaltres, com el senyor Pompidor, no ho notem. Be es veritat que n'hi té d'haver molta de crisis pera que ho notem nosaltres, pera que un home se'n privi... Comprèn?

Hi ha crisis? No n'hi ha? Tenen raó els aucellaires y els gitanos dels gossos, o be els frares y les traviates? Entre un gitano y una dòna plena de petons passats, presents y futurs, donem la raó a la dòna, per galanteria y per agrament. En ultim terme, això de la crisis resultarà que es una fantasia de *La Veu* pera omplir espai ab interviús y justificar que 'ls regionalistes de la Diputació no hagin comprat ni un tros de llengua catalana, porque resultava massa cara.

JUST

Les grans festes del Maig

Festes, festes, festes... Tot ne va ple y tothom ne parla. El mes de Maig vinent hi haurà grans festes a Barcelona. De l'organització de les mateixes n'està encarregada la majoria lerrouxista de l'Ajuntament. El projecte es magne. Se diu que es degut al propi don Alexandre Lerroux. De manera que 'ls qui maliciaven conspiracions y revolucions capgiradores, ab motiu dels freqüents viatges del capdill radical a París, poden tranquilisarse. Les visites d'en Lerroux a la capital francesa no tenen altre objecte que l'enterarse punt per punt de l'organització de les cèlebres festes parisenses de la *Mi-Carême*, que ara's vol imitar a Barcelona.

Nosaltres som amics de les festes. Les festes alegren el cor, esvaeixen les tristors ciutadanes y fan oblidar això de la crisi econòmica, que cada tres per quatre inventen els periodistes desenfeinats pera fer posar de mal humor al public. Les festes porten aires de vida a la ciutat y fan dringar pels

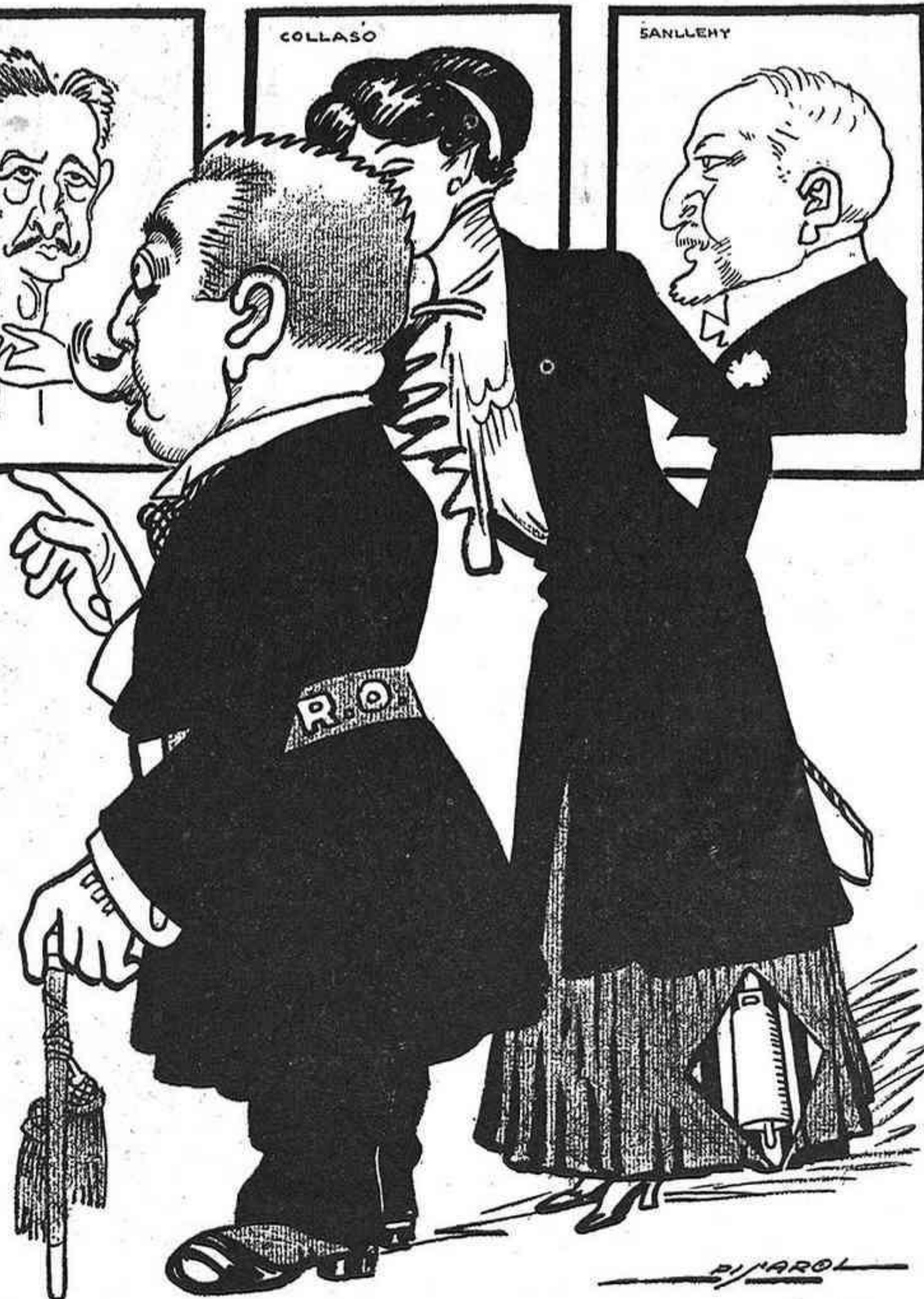
seus carrers els cascabells de la rialla. Vénen onades de forasters; les vies ciutadanes, son rius de gent; el diner circula, y el comerç y l'industria en treuen el seu profit. Per tots aquets motius, nosaltres trobem molt bé, en principi, que s'organisin grans festes, tant grans com se pugui.

Però... però!—com diu en Lluçh y Rissech.—Hem de confessar ab tota franquesa que ab això de les festes anem una mica esverats. Y aquesta vegada, que les organisen els lerrouxistes, encara més. L'altre dia varem llegir un article en *El Progreso*, parlant de les festes projectades, que ens var fer forsa mal efecte. No pot ser que escrivint ab aquella prosa desgraciada se puguin organisar unes festes dignes de Barcelona. D'una manera semblant escrivien aquells inoblidables senyors del Sindicat d'Iniciativa...

Ademés, això de que s'hagi escullit el mes de Maig pera celebrar les festes, es de mala astrugancia. El dia 18 del sudit mes el cometa d'Halley donarà un cop de qua al nostre pobre planeta, no faltant qui profetisa la fi del món. Mes fins en el cas de que el món no acabi y segueixi lo bola terrestre giravoltant per l'espai, hi ha el perill de la pluja, la menassa de l'aigua, flagell terrible de les festes majors. *El Progreso*, inconscientment, ja anuncia el mal temps al escriure que en aquells dies Barcelona «ofrecherà las magnificencias de una NUBE moderna y suntuaria...» Oh cursi figura retòrica de mala astruguesa! A veure si les grans festes seran una reproducció de les recents festes de les inundacions de París.

Organisar grans festes pel mes de Maig!... Que no saben els senyors de la comissió de festes de l'Ajuntament aquella dita catalana: *pel Maig cada dia un raig?* Demanem al nostre meteoròleg Dionís Puig que intervingui tot seguit en la qüestió, pera evitar una calamitat festiva.

WIFRED

SI VOL, SER UN BON ALCALDE...

—Aquí té aquets models.
—Pera imitarlos?
—Al contrari!... Pera ferho tot al revés qu'ells.

Ens cau entre cap y coll el Congrés d'Esperanto, y ja tenim implantada en cada casa una academia del idioma universal.

Compareix M. Mamet y ¡tot el món al Hipòdrom a extasiarse ab els vols del monoplà del seu empresari!...

Ja tenia raó el poeta:

«Barcelona, tu qu'ets ciutat de colomars...»

De colomars, de coloms... y de mussols.

Perquè ¿què ha succeït aquí, en resum?

Que un senyor atrevit, valent, que per tant o quant s'exposa a rompre's la crisma—y que no deixarà de rompressela algun dia (testimonis en Fernández, en Delagrangé, etc.)—s'ha llessat a volar per l'espai, ficat dintre d'un aparell impulsat per un motor de gasolina.

Que això no es un fet vulgar?... Es clar que no. ¿Que té mèrit?... Vaya si'n té. ¿Que l'aparell es enginyós?... Enginyosíssim...

Però... quedemnos aquí y no'ns entreguem a exageracions que al mateix Tartarin el farien riure.

Jo, per lo menos, opino que l'alarma que entre'ls tencedors d'accions de tramvies y ferrocarrils ha cundit es totalment infundada. D'aquí a que l'aeroplà mati y arreconi aquets vulgars medis de transport hi ha una distancia enorme que no se salvarà així com així.

Vejin si'n fa d'anys que M. Blondin va atravessar el

Sant Boy-Aviation

Estic arxi-encantat!...

Perquè, llogat per un senyor ric que posseeix un *Blériot*, un aviador ha anat al Hipòdrom a donar unes quantes funcions de pago, tot Barcelona s'ha commogut y les autoritats han cregut necessari concentrar als plans de can Tunis doscents civils d'infanteria, doscents de caball, un exèrcit de polissons y una divisió de municipals y d'individus de la guardia urbana. Si l'esquadra d'en Vickers arriba a estar llesta, de segur que'l diumenge la veiem tota al cap del riu.

Després diràn dels andalusos!...

Jo no sé què ho fa, però reparo que d'un quant temps a n'aquesta part, a Barcelona tot ens ho prenem així.

Va venir lo del *diàvolo*, y les vintiquatre hores del dia resultaven poques pera fer donar voltes al famós rodet.

Ve la moda dels dramas de *detective*, y no hi havia barceloní que no se sentís un Sherlock-Holmes.

Niàgara sobre una corda... Vejin si n'han passat de mesos desde que madama Spelterini anava de l'una part a l'altra de la plassa de toros sobre un fil-ferro... ¿Quantes són les persones que desde llavors s'han dedicat a atravesar els rius y les plasses sobre una corda o un fil?...

**

Diguemho clar. L'invençió del aeroplà no resol cap problema. Es un avens, una troballa curiosa; però per ara no passa de ser un exercici de funàmbul, difícil, arriscat, perillós, potser més util pel mal que pel be, y que, no poguentse practicar en la pista d'un circo eqüestre, s'ha de fer al aire lliure y en camp obert.

¿Que hem vist volar a M. Mamet?...

Molt bé!... Aquesta satisfacció ningú ens la *quita*. Com tampoc *quitarà* ningú al seu empresari la barbaritat de pessetes qu'en un tancar y obrir d'ulls li ha deixat guanyar la ignocenta de Barcelona.

Però, ara que l'hem vist, moderem la nostra exaltació y, malgrat els bombos de la premsa y les bromes d'alguns sabis, acostumemnos a l'idea de que es molt lluny el dia en que, anant a l'administració dels aeroplans, poguem dir al encarregat del despaig:

—Per l'aero de les tres. Una *ida y vuelta* pera La Garriga.

Y consti que aquesta no es una opinió meva. Això m'ho ha dit un aucell. Y creguin que'ls aucells, en qüestions de volar, hi entenen molt més que'ls doctors en ciències y que'ls gazetillers dels nostres diaris.

MATIAS BONAFÉ

L'educació heroica

Dies passats, en unes lluminoses consideracions a propòsit de l'Enquesta sobre els ideals vitals y professionals dels nens de Catalunya—a la que he tingut l'honor de colaborar—un distingit publicista's planyia, ab molta raó, de que no's posés més sovint davant dels ulls espirituals dels nostres infants l'exemple de les vides il·lustres. Aquesta mateixa observació jo me l'he feta moltes vegades.

Rarament entra per les finestres de les nostres escoles una ratxada d'heroisme que fassi alzar els infantils caparrons inclinats sobre els cartipassos y ompleni les petites ànimes d'ensomnis.

Això s'hauria de remeiar; per exemple: organisant conferències a les escoles, aont se parlés als nens dels tipus representatius de l'Humanitat. Potser caldria que'l qui fes aquesta tasca no fos el mateix mestre, a qui se sent tots els dies, sinó algú que, per la seva cultura, y—aquesta condició es essencialíssima—pel seu amor als nens, pogués complir fructuosament la seva missió. El professor podria glosar y completar lo dit pels conferenciants. D'aquesta manera devindria feconda, y s'orientaria be la curiositat característica en els nens, y's despertarien en ells els estímuls més nobles.

Avui, encara, en la generalitat dels casos, aquesta curiositat

TOT CAIENT

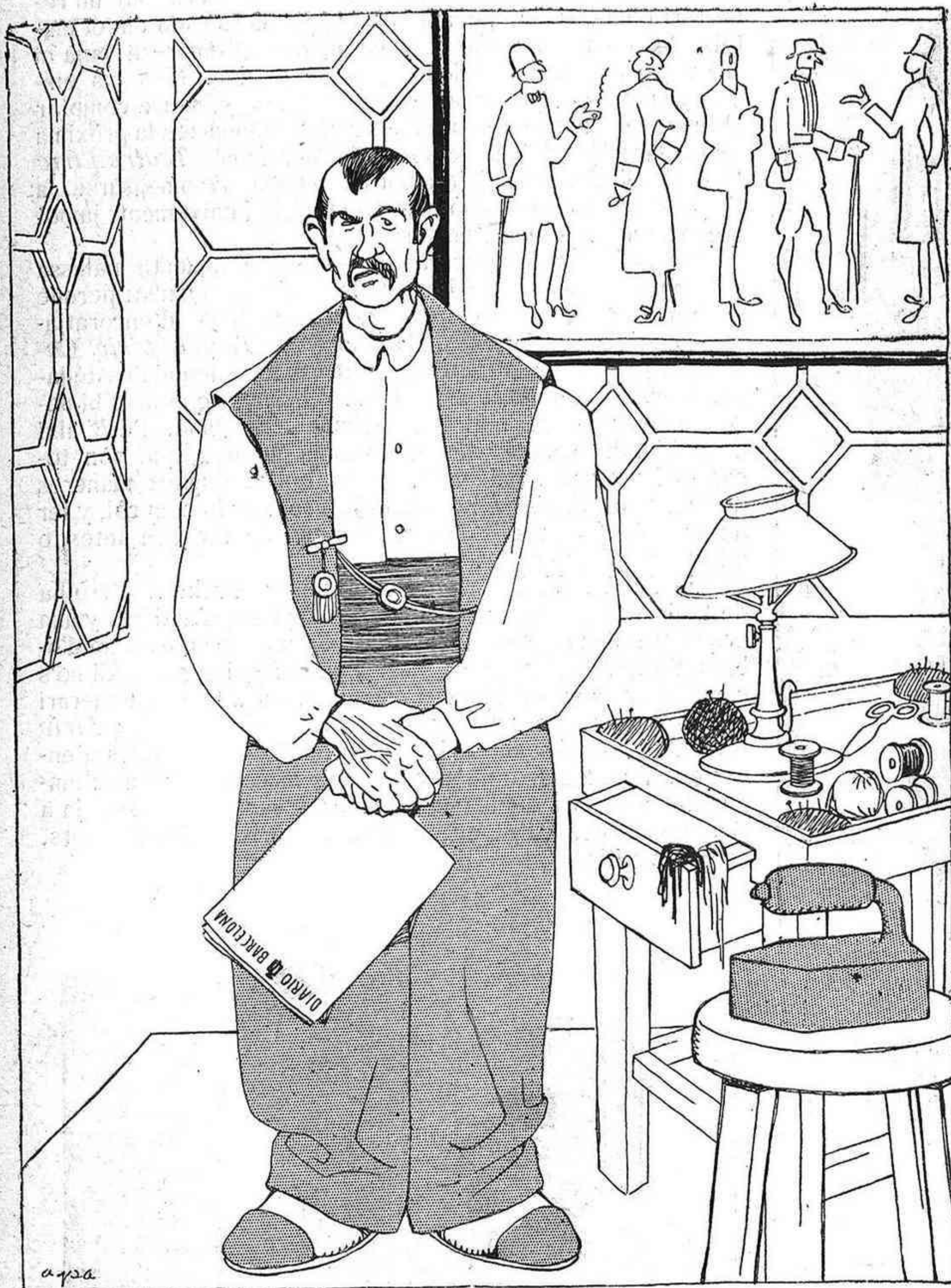
—Sòrt que m'he assegurat la vida en una bona companyia, que si no, ja comensava a tenir por...

se concentra, sobre tot, en els tipus del guerrer: el valor, el geni, la gloria s'apareixen gairebé sempre a l'infantesa baix l'aspecte marcial. Y's comprèn be, car se tracta de l'activitat humana més plàstica, més enlluernadora, y que, además, afalaga els instints naixents de domini y de facil triomf. Cal, doncs, organisar cursos de moral heroica aont se parli als nens de les vides d'acció silenciosa y de les victories lentes de la voluntat. Els hem d'ensenyar com, pera ser grans, es necessaria la perseverancia, l'esfors de cada hora, les contrarietats, el treball de cada dia, el dolor...

Jo no tinc pas espai, en un article de curtes dimensions que se m'ha demanat, pera dir tot lo que s'origina de la susdita idea. En altra ocasió insistiré.

Seria immensa l'influencia que tindria en la formació dels nostres nens, y en l'avenir de Catalunya, aquesta educació civil, a la que's dona la deguda importancia en altres nacions: sens dubte desapareixeria aquesta mediocritat corrent d'iniciatives y de

PLANYS D'UN PORTER

— Aviació?... Romansos!... El dia que tot-hom vagi pels aires, hauré de traslladar la porteria a dalt del terrat, y tot són gastos!...

potencialitat, que fa que ab prou feines se compti ab nosaltres en les grans empreses del esperit.

Falten paraules heroiques en els nostres colegis! No hi entren pas els hèroes del pensament y de l'acció! Y els ideals resten inrevelats en el cor dels que demà han d'alsar la Ciutat!

Que això no sigui! Entrem a les escoles y expliquem als nens, ab dolsa eloqüència, les vides de santetat humana; femlos fer coneixensa ab tots els que han treballat pera aixamplar, física y espiritualment, els dominis de l'humanitat: els poetes, els exploradors, els inventors, els llibertadors... Blanca llegió innombrable! Femla aimar dels nostres infants y femlos aborrrir la satisfacció dels ignorants y l'egoisme dels crudels, que jamai han contribuït a les augustes creacions mercès a les quals la vida cada dia té més valor, y es més amable, y té més plenitut y més santetat...

CARLES RAHOLA

Carles Rahola

Quan els ases volen...

Volem, companys! Volem, companys,
que tothom vola!
Els bons aucells, volant ben alt,
fan més tabola!

Volar com un aucell!... L'utòpica qui-
[mera
que, d'Icarus ensà, ha malmès tants còssos
ha aigualit tants cervells y fracturat tants
[òssos,
en nostres temps, de rara activitat,
en que 'ls sabis elèctrics y mecànics
produeixen els efectes més satànics,
y en que tot vibra y volta y s'atropella...
oh prodigi del sigle! oh meravella!
ha esdevingut palpable realitat:
si no els ases, els homes han volat!

El problema capdal de l'aviació,
degut a sa importància extraordinària,
reclamava més prompta solució
que'l problema social
y altres minucies d'orde cultural
que no són sinó cosa secundària.
Volat! Volat és lo que avui importa!
Tot lo demés del món és lletra morta.

Comtant ab l'opulència de ses ales,
fendint l'espai fins a tocà ab la testa
el lloc ont se congria la tempesta,
vola l'àguila altiva, magestuosa.

Y en els dies serens, la presumida,
sentintse de son merit orgullosa,
d'una sola embranzida
fins als nassos mateix del Sol no para,
y, esguardant-lo de fit, li planta cara.

Menys atrevida y més mansa,
deixant un nimbe de ploma,
vola la tendre coloma
darrera d'una esperança.
De perseguir-la no's cansa
son colomet estimat,
y, assolint-la d'un terrat
en les serenes altures,
entonen, fentse postures,
un himne a la Libertat.

El mosquit, desnarit,
de cos begut y ales migrades,
atrevit, mou burgit
amunt y avall del nostre lliit,
cantant cansons desafinades.

Y quan un hom, ja despert,
ab el cantor y el concert
vol acabà a plantofades,
ell, vola que volaràs,
ens deixa ab un pam de nas
y ab el còs ple de fiblades.

Oh poder volador!

Si el gaudeixen, per medis naturals,
de l'àguila a l'insecte més petit,
per què l'home, que es rei dels animals,
no pot volar com qualsevol mosquit?
Volatà, sí! Y pensanthi s'aconsola:
¿No volen els diners? ¿Y el temps, no vola?
També proximament
lo de volatà al costat de l'estimada,
deixant de ser metàfora gastada,
serà paraula nova, d'us corrent.

Y en temps ja no llunyà, les nostres vides
lliscaran en dolcíssim batec d'ales...
Sense comptà els que volin les escales
ni aquells que volaran de les bastides;
els demés, tant els magres com els grassos,
tots volarem, com la lleugera grua...
(Si, fugintnos un' ala, no caiem de nassos
y el vent no ens torsa els ferros de la qua.)

PEP LLAUNÉ

SENSE EMBUTS

—Què t'estimaries més tu, Pepeta? Un monoplà o un biplà?
—Jo?... Un so-plà a la Maison.

Teatre Liric Català?

D'algunes setmanes ensà corren pels periodics unes gazetilles d'encarrec parlant d'una cosa que'ns sembla que'n diuen *Teatre Liric Català*. No'n saben res, vostès, d'això?

Se tracta d'una colla de senyors que s'han ajuntat pera fer una empresa teatral. Els socis de l'empresa son molts, però el capital social es tant petit que la quantitat del mateix, en plata y calderilla, cabria dintre d'un portamonedes. Aquets senyors poden no tenir elements, però de pretensions sí que'n tenen, y s'han proposat fundar, *nada menos*, tot un *Teatre Liric Català*. Casi res...

Local? Qualsevol està bé pera ells. De cop agafaren el Teatre Espanyol, recent construit al Paral·lel. Ara se'n van a la Granvia. Actors? No cal mirar prim, a no ser que sigui en la qüestió del sòu; mentres l'artista ho fassi baratet, tot lo demés no té importancia. Obres? No cal tenirne; n'hi ha prou ab que tres o quatre autors donguin uns quants noms. Orquestra? Lo mateix que en lo referent als actors; que costi pocs diners, y lo demés son romansos.

Y un pic s'ha tingut un teatre, una colla d'actors y cantants reunida, sense capficarshi, uns quants músics de bona voluntat y mitja dotzena de títuls d'obres, la gran empresa ha donat per constituit el *Teatre Liric Català*. De qualsevol cosa se'n diu *Teatre Liric Català*!

Y, naturalment: després de quatre setmanes d'actuar al

Teatre Espanyol, sense poder estrenar cap obra, ab un repertori limitadíssim, donant als espectadors cada dia el mateix plat y encara cuinat de mala manera, l'empresa pujà al cel en aquet primer període de la seva vida. Mes els empresaris no's volen donar per convensuts, y, sense comptar ab nous elements—més aviat ab menys—anuncien la pròxima reinauguració, al Teatre Granvia, del famós *Teatre Liric Català*. Si l'anunciada temporada arriba a comensarse, la fi que li espera no es dubtosa. Després del naixement, ja pot prepararse tot seguit l'enterro.

Perquè—ens preguntarà algú—peguen aquesta pallissa a l'empresa esmentada? La resposta es ben senzilla: perquè se la mereix. Nosaltres trobem lloable y digne d'encoratjament que's procuri crear a Barcelona un *Teatre Liric Català*. Aquí, on tants teatres y teatrets fan sarsuela castellana, sobre tot del genre xic, es una vergonya que no s'hi pugui sostenir un bon teatre de sarsuela catalana. Però així com hi ha dugues maneres de tocar la guitarra, que són tocarla bé y tocarla malament, hi ha també dugues maneres de fundar un *Teatre Liric Català*, y són: ferlo com cal, y fer un bunyol. Y aquestes coses, o s'han de fer ben fetes, o s'han de deixar correr.

Un *Teatre Liric Català*? Molt bé, molt rebé... Però ha de tenir un local de condicions, un quadro d'artistes y una orquestra digna del nom del teatre, y una bona selecció d'obres d'autors notables, ab música que valgui la pena. Si no's compta ab aquet conjunt d'elements, es altament temerari y mereixedor de censura el proposarse fer un *Teatre Liric Català*, y l'enviar als periodics pretensioses gazetilles d'encarrec. Y ab tot això no's consegueix més que acabar d'empastifar les coses de teatre, que prou malament estan ja a Barcelona, per culpa de tots: empresaris, public, autors, actors y critics.

EFFECTES DE RELACIÓ

—Anys endarrera, hi havia empentes per anar a sentir un predicador... Se'n recorda?...

—Prou, home!... Indubtablement l'Iglesia està sofrint les conseqüències de la crisi teatral...

Sentirem cantar a *Chantecler*

Ja era d'esperar que l'idea de donar a Barcelona una representació de la famosa obra poemàtica d'en Rostand mouria un gran rebombori entre la nostra intel·lectualitat.

La solemnitat artística sembla que molt aviat serà un fet. *Chantecler* cantarà al Parc Güell, al Paral·lel o al carrer de l'Hospital, encara no se sab aon, però cantarà.

En Miquelet Utrillo s'encarregarà de posarlo.

Als tallers de «*El Ingenio*», *Raurie 6*, a can Pince, a casa la Malatesta y a la Granja d'en Castelló treballen ja ab inusitada activitat en la confecció de trajos y accessoris.

L'Olaguer Junyent està pintant un magnific decorat, inspirat en *L'Hort den Xurrumecu*, en el que hi figurarà, a primer terme, el cèlebre galliner o corralet de la viram.

Les principals figures aniran a carrec d'ilustres personalitats barcelonines, que s'han ofert generosament a fer de bestiola domèstica.

L'Adrià Gual, ab la valuosa cooperació d'en Jaumandreu, s'ha cuidat de donar els papers, procurant no ferir susceptibilitats.

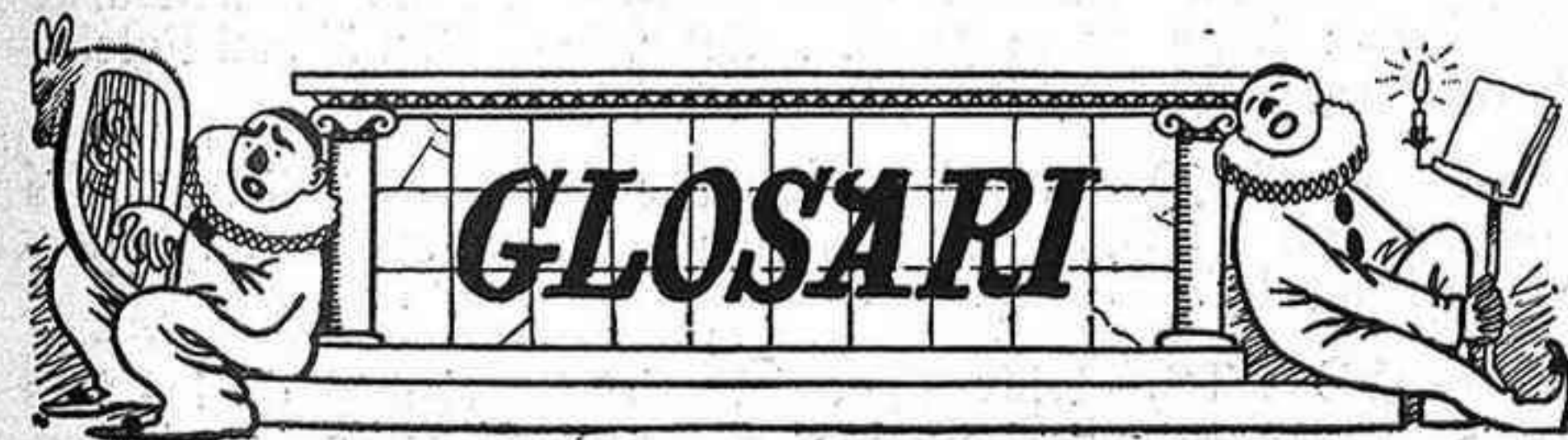
El repartiment de l'obra es com segueix:

<i>Chantecler</i> (Gall)	Sr. Pompeyus Gener
Gallina mullada.	» Pujulà y Vallès
L'Oca	D. ^a Carme Karr
L'Anec.	Sr. Tintoré
El Pavo Real	» Calvet
El Lloro mut	» Oller (pare)
La Vaca cega	» Maragall
La Granota.	D. Teodor Baró
El Gripau..	Sr. Casellas.
El Colomí.	» Viura
El Cigne.	» Pena
Un pollastret	» Torrendell
Un gos pelut	» Valentí
Un gat pelut	» Oliva?
La Perdiu..	» Morató
El Rossinyol	» Carner
La Cabra-prenys	» Maseras
La Merla.	» Vinyes
Molts pollets	Família Folch y Torres

Ab aquet repartiment s'assegura que la tant desitjada representació de *Chantecler* podrà celebrarse molt aviat, no precisant la més mínima preparació escènica.

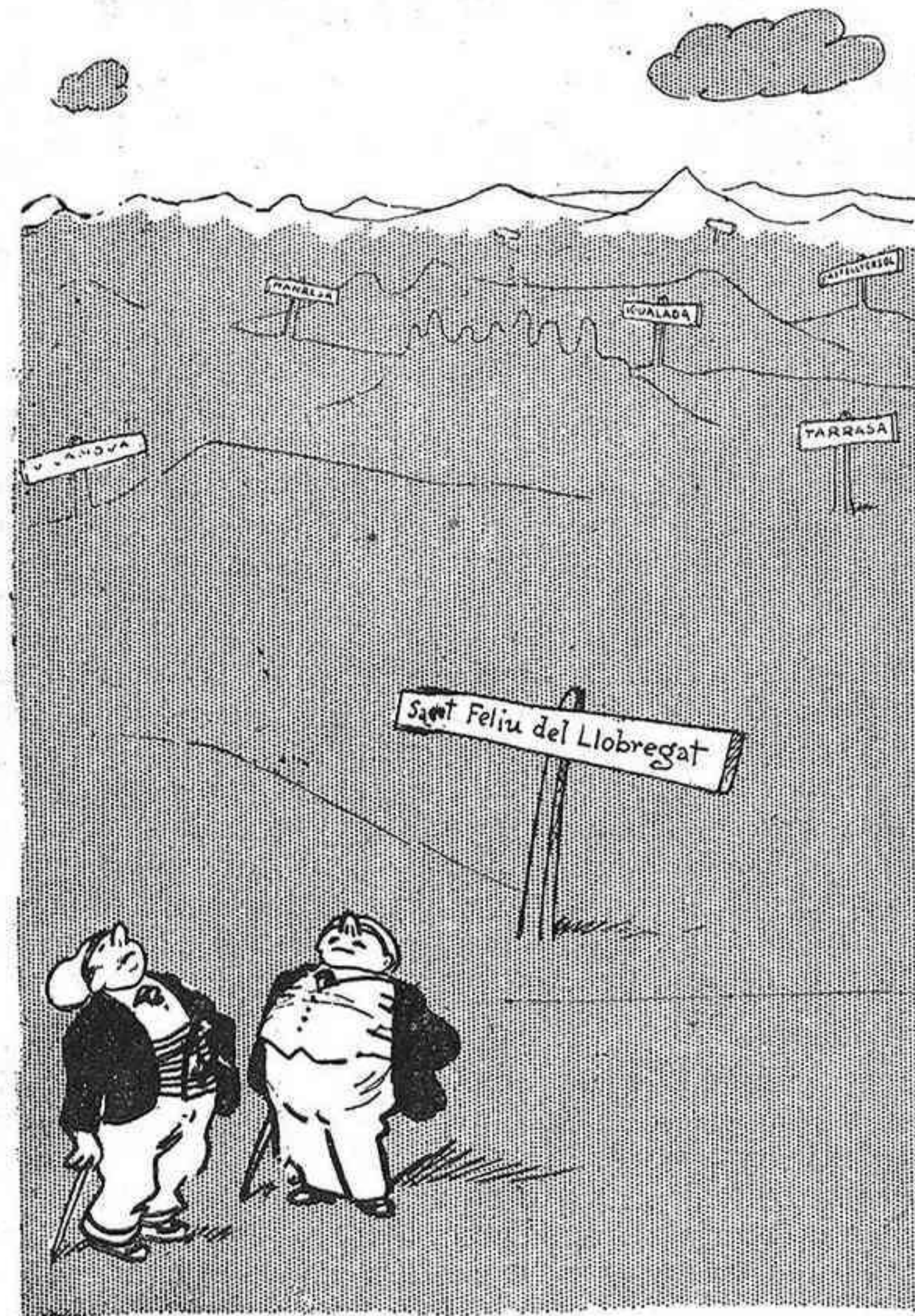
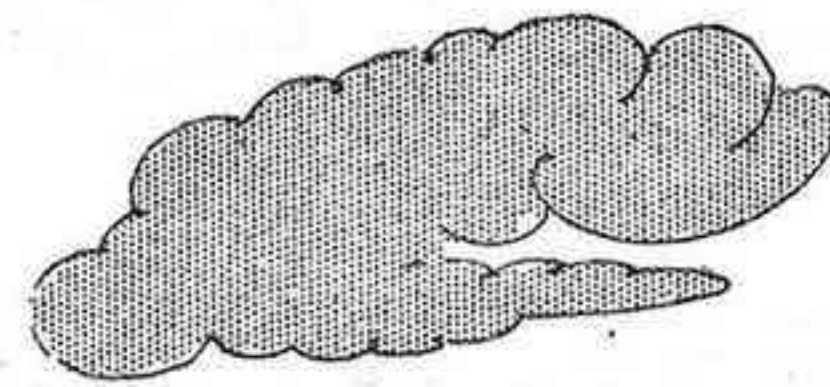
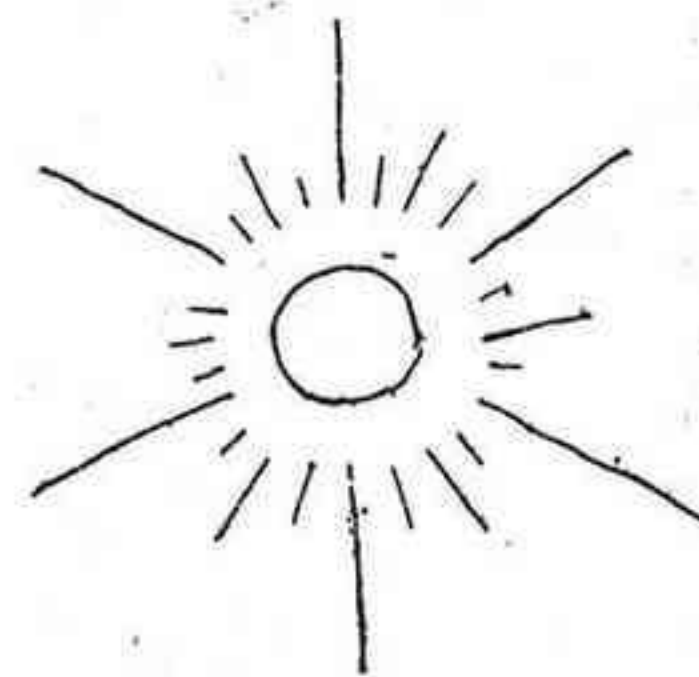
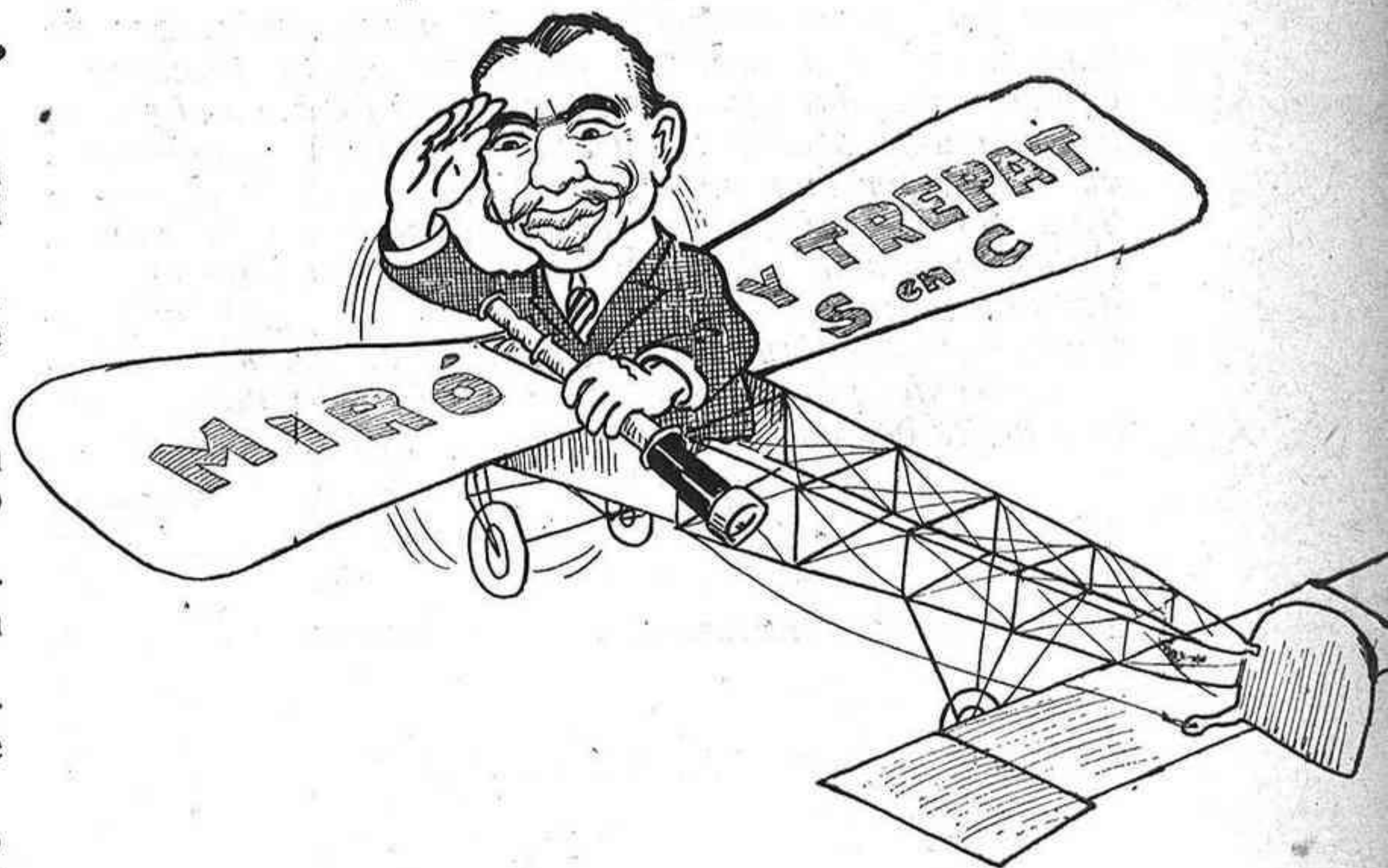
Suposem a què es deguda aquesta ventatja:

A que la majoria d'actors no tenen necessitat d'ensajar.

ORIENTACIONS POLÍTQUES

El glosador no pot parlar de política, perquè s'hi acalora; aixís es, que'l llegidor ja haurà observat que mai ne parla. El glosador té conviccions. No és que estigui ben convensut de que a Espanya ens convingui més que governi en Maura, o en Moret, o els altres, y qui diu els altres diu en Weyler, però que ell té conviccions, no hi ha dubte. Ara mateix està entusiasmat ab la pujada d'en Canalejas. Perquè està entusiasmat? Per les conviccions: per la fe perenne que té de que serà tant bo com en Moret. En Canalejas té programa. Té més que programa: té programes, y a Espanya es lo que falta: programes. Quin és el programa? Llegiu els discursos del 73, del 82, del 94 y del 109, y allí tot hi es expressat. Sab lo que vol, sab lo que demana, sab lo que ja té. De llibertat, no'n volgueu més (tenint en Weyler al seu costat, la llibertat no pot faltar mai): llibertat pera tothom, fins pera ell, pera poderla exercir d'Ordeno y mando. Té conviccions, moltes conviccions: y al que està convensut dei-

AVIACIÓ ELECTORAL

— Com vola aquet xicot, eh?
— Y a quin districte deurà anar a caure?

xeulo fer. Té democracia: tanta democracia, que un manobra es un aristòcrata comparat ab en Canalejas, y té el poder, que ja es molt tenir. Què farà, en el poder, el gran demòcrata? Segurament no farà gran cosa... que pugui fer mal an ell mateix. Durarà en el poder? Tant com pugui... pera fer triomfar els seus ideals. Quins son els seus ideals? Són tant clars com la llum del sol: llegiu al 82, al 86, al 99... llegiu lo que volgueu, y quan estigueu cansats de llegir, deixeuho correr. Convenia parlar clar, y hi parlem. Hi parlem tant com molts periodics que parlen de qüestions polítiques.

XARAU

Gent coneguda

VI

Aixerit, corrent, brillant,
tant pinta, que, caballès,
tenint dues mans no més,
no sé com pot pintar tant.

No hi ha en la nostra regió
poble gran, mitjà o petit
ont no li hajin aplaudit
alguna decoració.

Y a tot' hora està estrenant,
y tot lo que estrena agrada,
y... vaja, aquesta enfilada
no troben que es *alarmant*?

KIKIRIKÍ

PAPERAM

EL LLIBRE DE L'AUGUST D'ALZINA, per Carles Rahola.
—Diu mestre Alomar en l'interessantíssim proleg que precedeix al llibre: «...a la manera que pera'ls mistics de divinitat Déu se transparentava en totes les coses, així en Rahola s'ha creat aquet personatge pseudonim, aquest August d'Alzina qui escriu les seves memòries en les fulles volanderes y minuscules d'un llibret.» Es, realment, aquet llibre el dietari intim d'un pensador poeta, d'un home de cor que's preocupa de coses y d'idees que l'envolten, y se'n preocupa intensament, seriosament; impressions del moment, sinceres, ingenues, que, passades pel subtilíssim colador de la vasta il·lustració y el bon gust del autor, resulten veritables joiells literaris d'inapreciable valor. L'estil es sempre elegant, pulcre. En Rahola, entre petites coses sense transcendència, escampa anatemes furiosos, llensa crits d'angoixa, canta l'idea lliure, y tot això ho fa bellament, ab un gest que es, a un temps, heroic y ple de gentil humilitat. Aquesta manera personalíssima de tractar els temes y de desenrotllarlos es lo que caracteriza més la seva prosa, y es la causa, també, de que l'obra de referencia acapari tot seguit la simpatia dels llegidors. El volum ha sigut editat ab gran cura per la casa A. López.

LES PROMESSES AMIGUES, per Plàcit Vidal.—Es una novela escrita per un poeta, lo qual vol dir que conté més quantitat de bellesa emotiva que de veritat psicològica; més sinceritat que trassa. El sentiment amorós hi està tractat ab valentia, y l'acció, un tant desencaixada, se'ns presenta ab una gran sobrietat de medis en lo que'n diríem procediment literari. Aquestes qualitats, unides al interès que desperta desde'l comensament, fan de l'obra del senyor Vidal una original producció digna d'elogi. En ses pàgines s'hi descobreix el cor d'un enamorat cantor de la vida, y en el final, el triomf de D. Joan, encara que sia en vers, determina un caracter mascle y lliure a la vegada, un temperament a la moderna.

UN MANRESÀ DEL ANY VUIT.—Drama en tres actes y en vers, original d'Anton Ferrer y Codina, y UN COP DE TELAS, dialóg comic del mateix autor. Abdues formen en el catalog de *La Escena Catalana*.

ACCIÓ.—Fulla mensual del Centre Autonomista de Dependents del Comerç y de l'Indústria.

TUTMONDA ESPERO.—Revista esperantista. Havem rebut el número 25.

SEPT SCIENCIES

PRINCIPAL.—*L'ase d'en Buridan* es una aixerida comedia de tons picarescs, que plau extraordinariament al public per l'exquisida manera de ser tractat l'assumpte, bastant escabrós, y per les bel·leses del dialóg. Els autors de *El Rei* presenten en aquesta obra un tipo enamoradís, ple de dubtes y indecisions, temperament ben estudiat, lo mateix que'l de la petita *Micheline*, personificació acabada de les xicotetes ingenuament passionals... a la francesa; y al voltant d'aquets personatges hi papellonegen caracters secundaris, alguns d'ells no massa ben esbossats y faltats d'armonia, doncs els uns no passen mai els limits de l'alta comedia, y els altres entren de ple en la franca caricatura.

Mereix un sincer aplaudiment l'interpretació. La Xirgu y en Tor donen l'expressió deguda als seus difícils papers, podent dirse, senzillament, que han comprès a la perfecció la psicologia dels protagonistes. S'hi distingeixen, igualment, les senyores Vallbé, Santolaria, Jordi, y els senyors Galceran, Santolaria, Bozzo... y que'ns perdonin les involuntaries omissions. Conformes, també, ab la presentació y la direcció.

—El concert de la Srta. Padrosa's vegé molt concorregut. La jove artista interpretà brillantment el selecte programa, fent-se aplaudir, sobre tot, en l'execució de les pessets de Bach y Chopin. Opinem que té condicions pera arribar a ser una pianista de primera forsa.

ROMEA.—Avui anirà l'estrena de *Dol d'alivio*, sàinet de Santiago Rusiñol, que s'està representant ab gran exit a Madrid. Pera demà s'anuncia la primera del drama d'en Manel Folch y Torres, *De reixes enfòra*.

ELDORADO.—Aquet favoregut teatre, ab l'alicent de la companyia Larra-Balaguer, continúa sense novetat en sa importantíssima salut.

NOVETATS.—Dilluns proxim anirà la primera de les tres úniques representacions de la companyia francesa en quin personal hi sobresurten dues grans figures Marthe Regnier y Paul Numa. Les altres dues funcions correspondran als dies 1 y 2 de Mars.

TIVOLI.—Acaba de debutar ab èxit la baronesa Solinda, cantant italiana. Posseeix una veu agradable y té condicions artístiques. La popular *Dora* continúa engrescant a la paella ab les seves evolucions. Aviat s'estrenarà la nova revista *¡Ohé!... ¡Ohé!...* la qual, segons sembla, serà presentada ab esplendor.

NOU.—Després d'un infortunat estreno, *El bello Narciso*, obra insulsa y mal girbada, que no's distingeix per la lletra ni per la música, ha hagut de tancar ses portes aquet teatre, que un temps fou el mimat del Paralel y avui fa el darrer badall en mans de una empresa desdixada.

APOL.—Encara que ab una mica de retràs, devem fer constar que l'estrena del melodrama *La mujer fatal*, dels senyors Ayné y Moragas, fou un èxit que s'ha vingut ratificant en successives representacions. L'obra es emocionant de debò. Dintre'l gènere historic-passional, a que perteneix, es de lo més ben desenrotllat y més ben escrit. La presentació, tan esplèndida com pot ser en aquella casa, y la direcció, a carrec del senyor Parreño, encertada.

UNA OBSERVACIÓ

*—Heu notat que ara no fem més que casaques?
—Es natural!... Com que'ls nostres polítics se la muden tant sovint!...*

Ros

AL HIPODROM

—Ara que veig en Solferino... ¿Ja ho sabeu que en Jaumet l'ha pujat de categoria?...
—Sí... Era l'única manera d'elevarse... que lo qu' es en monoplà...

SORIANO.—S'ha aplaudit darrerament una sarsueleta titulada *Los vividores*, que es una valenta puya pels clericals. S'hi llueixen la Guillén y companyia.

SALA IMPERI.—Ens havem atrevit *nada menos* que ab *La viuda alegre*, que aporta molta gent y hauria proporcionat també molts aplausos, a no ser que l'execució acusava falta de seguretat en els artistes y en l'orquestra. Però això s'adobarà..., no faltaria més!..

PALAU DE LA MUSICA.—El nostre gran Malats, l'eminent pianista, anuncia pera el dia 10 de Mars un triat concert, quin programa es capàs de deixar satisfet al més exigent filarmònic: Beethoven, Albéniz, Paderewski, Tschaikowski, Dubussy y Saint-Saëns, formen la llista. Y l'Albéniz ab la suite *Iberia* completa. Díguinme ara, si en aquest àpat musical no hi ha suculència, y delicadesa, y bon gust.

L. L. L.

ESQUELLOTS

Si val a dir la veritat, se'ns figura que'ls aixelabrats de la nostra terra s'han pres massa a la valenta la qüestió de la llengua catalana, plantejada l'altre dia a la Diputació Provincial.

Y fins trobem que, sigui qui sigui el qui les ha escrites, son

perfectament justes y estan molt en son lloc aquestes paraules que, ab motiu de tant ruidós plet, han sortit en les columnes d'un diari:

«Jo m'havia figurat que pera les nostres costums polítiques hauria sigut el moment de la Solidaritat com un punt singular desde'l que una era nova fora comensada.»

No n'hi ha per tant, caballers, no n'hi ha per tant.

A jutjar pel entusiasme ab que s'entra a la batutsa, no sembla sinó que s'anyora aquell temps en que, ab gran regositg dels nostres comuns enemics, dels enemics de Catalunya, ens tiravem, per un tres y no rès, els plats pel cap, sense mirar el perjudici que ab això causavem a la *pisa catalana*.

Convé no tornarhi a aquell temps. Justament s'acosten—y s'acosten depressa—moments difícils, en que l'unió y l'esforç de tots seran necessaris, y no son certament els concursos d'amor propi la millor preparació pera esperar a peu dret y ab el cap alt aquets moments, verament de prova.

Tal es, per lo menos, la nostra opinió.

En aquets dies que tant se parla de crisis teatral a Barcelona, creiem d'oportunitat reproduir els següents datos que, ab motiu de les representacions de *Chantecler*, publica un diari parisenc:

L'obra de Rostand ha produït, durant les set primeres representacions, 160.546 francs, sense comptar els drets dels pobres, que han ascendit a 16.500 francs, quantitat, aquesta darrera, que també ha correspost a Rostand y a Guitry, puig tenen el 10 per 100 sobre la recaudació.

Segons calculs de l'esmentat diari, en tres mesos, o sia al cap de cent representacions, Guitry haurà guanyat de 135 a 140.000 francs.

Davant d'aquets números estimulants, esperem que en Niubó, en Güell y en *Chil* se decidiran a anar cap a París.

Barcelona quedaria tranquila y la crisis potser sofocada.

Tant mateix son massa grans ja, els nostres regidors, pera perdre el temps en la forma que van ferho el dimars de l'altra setmana...

¿Es dir que, segons vostès, era un inconveniència o una extralimitació la proposició del senyor Sol, demanant que, ab ocasió de les pròximes festes, se concedís permís als propietaris pera pintar, netejar o restaurar, sense pago de drets, les fatxades dels seus edificis?..

Que això ho hagués dit la tarregada del lerrouxisme, que generalment no sab en quin mar navega, seria disculpable. Però que l'oposició a la ignocenta demanda del regidor-apotecari tingues per portaveus al senyor Carreras, persona ilustradíssima, al senyor Lluhi y Rissech, home de lleis, y al senyor Marial, que està ja tip—això de tip es un dir—d'arrossegar-se per la Casa Gran, no té perdó de Deu, ni dels homes, ni de ningú.

Entre tots, o sisquera algú de vostès, havien de saber que hi ha a Barcelona una especie de lley que's titula *Ordenances Municipals*, quals Ordenances, en el seu article 226, diuen que «la limpia, pintura o revoque de fachadas NO DEVENGARÁ DERECHOS, bastando que el interesado ponga por escrito su propósito en conocimiento de la Autoridad Municipal».

Ja veuen els barcelonins quina mena de regidors tenim. Uns regidors que passen hores y hores discutint y barallant-se, total pera negar un dret que les Ordenances Municipals tenen establert y reconegut anys hà!...

Per xò anem tant bé!...

Totes se les pensen, aquets empresaris de teatres, pera atraure al public.

Diumenge, en el cartell del *Tivoli*, se feia saber que a la funció del vespre hi assistiria l'aviador M. Mamet, el valent francès que aquets dies ha volat per allà a càn Tunis.

Y al teatre de la *Casa del Pueblo*, pera no ser menos, anun-

ciaven que's cantaria *La Favorita*, ab comprimaris y coros del Liceo, y que, de més a més, els espectadors tindrien el gust de veure a don Alacandro, qui amenisaria, ab sa presència, l'espectacle.

Els aficionats a les emocions fortes degueren trobar-se en un verdader conflicte.

—Quin aviador anirem a veure?—devien dir-se, vacilant:—¿Al que vola ab la sola ajuda del aeroplà, o al que s'enfila sense altre aparell que la seva estupenda frescura?

Y ara que parlem de teatres.

En un altre local s'hi anuncia aquets dies l'aparició d'un gos escriptor.

La novetat es, realment, curiosa.

Un gos que escriu!...

Burros que, més o menos malament, ho fan, ne coneixem una pila.

Però, un gos?... Encara no n'havíem vist mai cap.

✍

Pobres barcos... y pobre geografia!...

Segons ens participa *El Diluvio*, el vapor anglès *Lima*, que desde Bilbao se dirigia a Buenos Aires, ha naufragat «al estret de Magallanes».

Un naufragi, miris com se vulgui, sempre es lamentable; però en aquesta ocasió, casi podria dir-se que resulta mitg merescut.

Perque, home de mar com devia ser el capità del *Lima*, ¿qui el feia enredarse per l'estret de Magallanes?...

¿Encara no està enterat de que, per anar de Bilbao a Buenos Aires, no s'hi passa, per allí?

Si no ho sabia, ho hagués preguntat als d'*El Diluvio*...

Que, a la quienta, tampoc ho saben.

✍

El C. N. R. del districte segon ha felicitat an en Nonell pel seu èxit.

Pel motiu d'esserne soci? No. Perquè es fill del districte.

En Nonell, ab el seu èxit, hauria devingut una personalitat en el districte segon.

Temps a venir, el carrer Més Baix durà el seu nom, els botiguers el faran regidor, y l'Ajuntament el nomenarà inspector de la plassa de Santa Catarina.

Y tot això que, ab motiu de l'èxit den Nonell, s'ha dit, de que Barcelona s'europaïsa, s'haurà de concretar als barris de Sant Pere.

✍

En *Xenius* demana una borsa de viatge pera la Xirgu.

Per què?

Perquè «la nostra actriu noucentista pugui reposarse dos anys. Que viatgi. Que vagi a veure de la vora com treballen, en sos escenaris, els grans artistes del món. Que passi per París, y que aquell flairar subtilíssim a ella concedit per les bones fades aspiri els millors perfums de civilitat. Que estudiï, que observi... Que aprengui d'història, de literatura, d'arts, de llengües modernes, de fonètica y de gimnàstica rítmica. Que s'endinzi amunt de les fonts d'aon brollen alhora, pera'l món modern, les modes

PREPARATIUS DE TEMPORADA

EN WAGNER:—Vols dir que'n sortiras d'aquesta Tetralogia?
EN PENA:—Jo hé tinc confiança ab el metge...

més frívols y les místiques inquietuts. Que s'interrogui, ab calma, y tregui a flor d'ella mateixa els tresors espirituals que encara dormin potser en son fons...».

Es a dir, que la borsa de viatge serveixi pera fer de la Xirgu l'actriu que no hi ha en ella, no es això?

Segons el criteri d'en Xenius, nosaltres, ab la mateixa raó, podriem demanarla pel més ignorat dels racionistes del més obscur dels nostres escenaris.

UN QUE NO BADA

—Ab els sants que tenen influencia a la cort celestial, convé estarhi bé.

La Veu ha comensat una enquesta sobre la crisi econòmica de Catalunya y la industrial de Barcelona.

Aquestes enquestes de *La Veu* presenten la cosa més negra que la gracia den Pol, y creiem que no n'hi ha pera tant.

El fet de que a can Boguñà venguin menos números dels seus periodics y el cas de que no's troben compradors pel *Llibre d'histories*, den Casellas, mai seran motius prou suficients pera parlar d'una crisi general.

Això es lo que nosaltres diriem si fos consultada la nostra humil opinió.

L'Ajuntament se desdinera. Ara ha obert un concurs pera un cartell artistic anunciant les festes de Maig, y ofereix a l'autor, com a primer premi, 1.000 pessetes.

D'això se'n diu esplendidesa!

**

Acabat d'escriure lo anterior, ens ve a les mans un número d'un setmanari de l'Argentina, que obre també un concurs artistic pera premiar la millor coberta que's presenti, pel número dedicat al centenari de l'Independencia de la República Argentina.

¿Quant dóna de premi, per un dibuix de 14 per 22 centimetres, aquell setmanari? Comparantho ab lo que dóna l'Ajuntament barceloní, la recompensa hauria d'esser de trenta centims...

Doncs, no senyors: ofereix pel primer premi 4.000 francs, pel segon 2.000 y pel tercer, 1.000.

Decididament, tenen raó els que's queixen de que'ls nostres artistes emigrin!

PETIT CORREU

Fins demà dissabte, dia 26, podrà veure's al Saló Parés el grupu escultoric, obra del conegut artista Diego Masana, exposat en aquell local desde'l passat diumenge.

Cantars bilingües

*A la puerta de la cárcel
no me vengas á llorar,
perque pateixo de reuma
y'm molesta l'humitat.*

*

*No me mates con cuchillo,
ni con daga ni puñal;
al fi y al cap, què'n treuries?
Qué no ho veus que no estic gras?*

*

*Si tuvieses olivares
como tienes fantasía,
jo't prometo que, casats,
no't faltarien olives.*

*

*En el fondo de la mar
suspiraba una ballena...
Si ta mare s'hi ajuntés,
calcula, quina parella!*

L'AVI DE LA MONTSERRAT

ELS CONSELLERS DE JOSEP

—Visqui tranquil, senyor arcalde. Nosaltres, homes d'experiència, l'iluminarem ab les nostres llums.

XARADES

I

Pot trobarse la *primera*
en les cartes de jugar;
fort efecte es la *segona*
en algunes tempestats;
dos y *tres* un lloc de mando;
es la *quarta* dels cantants
com dels músics coneguda;
la *quinta* es una vocal;
y una ciencia molt en boga
en la *Total* trobaras.

J. SADURNÍ MAS DE LOS VALLS

II

En el jòc *invers primera*;
prima dos, habitació;

es musical la *segona*
y la *quarta* negació.
Lector, si no't *tersa-quarta*
el temps, rumia y veuras
en *quatre prima*, edifici
y una provincia en *Total*.

JAUMET DE GRACIA POCA

ANAGRAMES

Mentres ton *tot* sia honrat,
deixa dir al *tot*, Bernat.

PERE CORTACANS Y SERRA

MUDANSA

No vui pas, llegidor meu,
per poc que pugui, arribà
al estat dolent y greu
que m'indica *tot* ab *a*.

Més en cambi, prou voldria,
després d'atiparme bé,
pera postres, cada dia,
un platet de *tot* ab *e*.

Y, segur, gens malament
ens vindria als dos teni,
en unses, en'quet moment
lo que's troba en *tot* ab *i*.

AIX CONVA

SINONIMIA

Desde la plassa Major,
a prop de ca'n Tolosa,
la *Tota* diu que's veu *tota*
la estrella ab qua que hi ha.

P. ROMAGUERA

CONVERSA

—On vas tant maca, Rita?
—A veure al meu tio.
—L'Isidro?
—Nó; el que t'he anomenat avans, que viu al carrer que acabem de dir entre 'ls dos.

MÉS

GEROGLIFICS

I

7 ABRIL 1910
7 ABRIL 1910
a
MCMXVII

JOAN ROCABERT

II

K B R
A
A VV A
DAI
A R S
A
II
A R A

JOAQUIM PUIG

III

LOMLODLDL
MI MI
: A
L :
K. :

A. B. (a) Lo RECTOR DE VALLFOGONA

SOLUCIONS

Als darrers *Trenca-Caps*: A la Xarada I: *Salvi*.—A la Xarada II: *Marinera*.—A la Conversa: *Taper*.—Al Geroglific I: *Una poesia pels Jocs Florals*.—Al Geroglific II: *En Pere sense pô*.—Al Geroglific III: *Vicenta*.—Al Anagrama I: *Part-Parte-Petra*.—Al Anagrama II: *Costa-Tosca*.—Al Anagrama III: *Paco-Poca-Capó*.—A la Sinonimia: *Mas-nou*.

Carles Delfaig: L'idea es bonica, enginyosa, digna d'un Marc-Twain. La forma es lo que no's resulta; una prosa incongruent... vaja... ho sento.
—X. H. P.: Això es que 'ns deuriem repensar. Lo d'avui, tampoc va.—Pep cistellé: Abans d'atrevirse ab sonets s'havia d'enterar de si *homplir* s'escriu ab *h* o sense.—Martí Albareda (Manyà): El nom del poble es *Cabanes* y no *Cabanas*.—Manel Soms: L'anagrama, sí.—Jo: Poc enginyosa.—J. Campistol: L'obra que demana està agotada. De lo que envia, anirà part.—Joan Rocabert: Va bé.—Pere Cortacans Serra: No sé... no sé... Veurem...—A. N. B.: Més enginy, més enginy en les solucions.—R. A. (a) Pau de les Calses Curtes: De tres, dugues; no's pot queixar.—Noi Francisquet: Els seus versos sols demostren una cosa: que vostè està molt enamorat de la Maria; res més.—Enric Bosc y Viola: Conté algunes repeticions que 'l perjudiquen. Ademés, com a sonet, no 'ns convens.—Nassari Faristol: No son despreciables.—Maco: Ab molta satisfacció ens havem enterat del contingut. Felicitem-nos mutuament. Mil mercès y disposi.—Eudalt Sala: Poc o molt, potser sí.—Baldiri: Matarse per la sogra!... S'ha vist absurd més gran. Dediquili uns versos, home... Val més que desaparegui ella.—A. B. (a) Lo Rector de Vallfogona: Rebut, y gracies.—Lluís Ramis y Camaló: Sols serveix la conversa.—Un que no pren café ni fuma: No es gran cosa, però, en fin...—Raquim: Això, ab música de la Sra. Freixas, y etaquí un quadro liric pera teatre d'infants.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIODIC HUMORISTIC ILUSTRAT

Administració y Redacció:
Llibreria Espanyola, Rambla del Mitg, núm. 20
BARCELONA

Preus de suscripció:
Fòra de Barcelona,
cada trimestre Espanya, 3 ptes. — Extranjer, 5

Número solt: **10** centims — Atrassats: **20**

Antoni López, editor — Rambla del Mitg, núm. 20
Imprempta LA CAMPANA y L'ESQUELLA, OIm, 8
BARCELONA

Antoni López, editor, Rambla del Mitg, 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat n.º 2

JUANITA

La Perfecta Cocinera

Un tomo, Ptas 2

Encuadernado, » 3

EDICIONS POPULARS

d'en

SANTIAGO RUSIÑOL

EL REDEMPTOR

PREU: UNA PESSETA

LA REVOLUCIÓN RUSA

por el conde LEON TOLSTOI

Un tomo en 8.º, Ptas. 1

El Evangelio y la Iglesia

por ALFREDO LOISY

Un tomo en 8.º, Ptas. 3'50

EL TEMIBLE MAL

por LOUIS JULLIEN

Un tomo en 8.º, Ptas. 3'50

R. BOMMIER

BREVIARIO DEL CHAUFFEUR

Un tomo tela, Ptas. 8

NOVEDAD

ROQUE DE SANTILLANA

EL ÚLTIMO HÉROE

Un tomo en 8.º, Ptas. 3'50

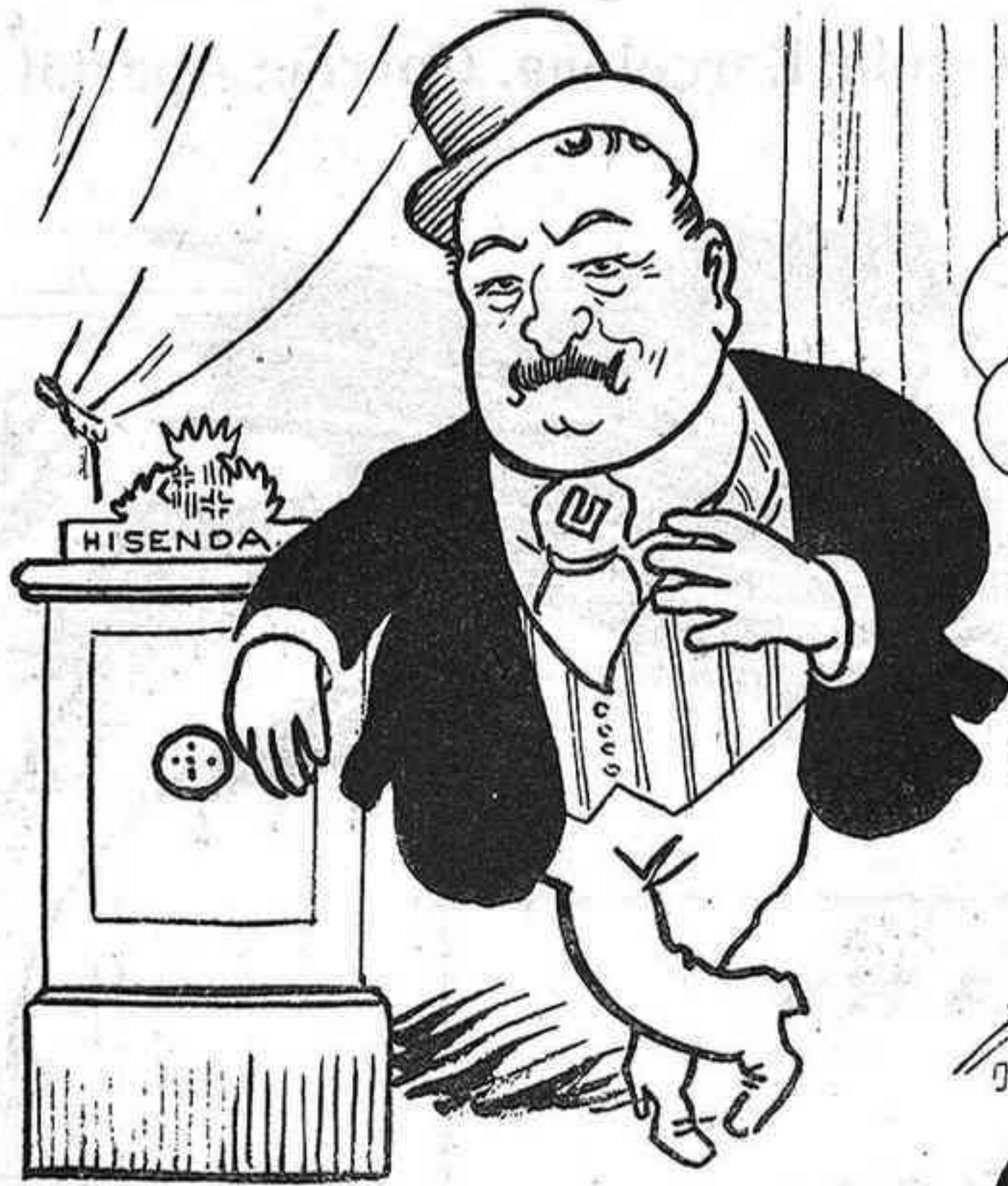
GUIA * LOP

LA CIUDAD DE BARCELONA

ITINERARIOS PRÁCTICOS

Un tomo tela, Ptas. 2

NOTA. — Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliuranses del Giro Mútuu o be en sellos de franquèig al editor Antoni López, Rambla del Mitg, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no's remet, ademés, un ral pera certificat. Als corresponsals se'ls otorguen rebaixes.

- Vuit dies al frente de l'arcaldia ab facultat de remenar les cires... y crisis resolta.

- Tan facil qu'es!..... Nombrantme a mi President del Foment....

- Jo entenc que això quedaria zanjat, ab un mes d'entusiasme civic y de politica energica.

+ Això es manca d'opinio..... Me deixessin fer, a mi, els davantals del « Brusí »!

- Tot ens vé de ser poc culturals..... Que camensin per ferme President del Ate-neu.....

- El malestà en els fets vandàlics. El remey en el foment de la sardana

- President de la Diputació, haurien de ferme..... No 's queixarien per banderes!

- Aquí lo que falta es un setmanari ben satiric que 'm publiqui sovint la caricatura com a cap-de-vanter.

- Dues hores a la Capitania General y..... qüestió obrera arreglada.

- Desenganyeu vos : Pera que minvi el temporal..... heu de canviar de baròmetro

LA CRISIS DE BARCELONA

Solucions que per resoldre la proposen aquets senyors.